

Colofon

© 2026 Hervé de la Cour

Dit verhaal is een werk van fictie waarin werkelijkheid en fantasie met elkaar verweven zijn. Bestaande aardrijkskundige locaties en namen van etnische groeperingen worden gebruikt binnen een fictieve verhaallijn. Namen van personages en gebeurtenissen zijn ontsproten aan de verbeelding van de auteur. Iedere gelijkenis met bestaande personen of werkelijke gebeurtenissen berust op toeval.

Omslagontwerp: Hervé de la Cour

Auteursfoto: Hervé de la Cour

ISBN: 9789465463582

Eerste editie: 2026

Contact: hervedelacour.nl@gmail.com

Uitgegeven via Brave New Books

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Stem van het Hout

Deel 1

Hoofdstuk 1

Op een zonnige ochtend liep Johanna met haar dochters Julia en Lotte naar basisschool 't Panorama in Arnhem. Meestal fietsten ze, maar vandaag nodigde het weer uit om te wandelen. De route via de Gentiaanstraat en Heijenoordseweg bood altijd iets om over te praten.

Johanna was een opgewekte vrouw van begin dertig. Ze woonde met haar dochters in de Oranjestraat, in de wijk Lombok. Haar man Max was overleden aan COVID-19. Hij was longpatiënt, dus zijn overlijden kwam niet onverwacht. Maar het verdriet was er niet minder om geweest.

Met hulp van hun moeder, familie en vrienden waren Julia en Lotte inmiddels goed over het verlies heen. Johanna zelf praatte nog regelmatig met Max. Ze wist dat het ingebeeld was, maar vond er steun in. En zolang dat zo bleef, ging ze ermee door.

Na Max' dood bleef ze werken. Als zzp'er maakte ze sieraden, die ze via haar webshop verkocht. Het was geen vetpot, maar genoeg om van te leven.

Tijdens vakantieperiodes deden ze leuke dingen in de stad. Soms een dagje uit. Ze zagen er altijd verzorgd uit en waren welkome gasten bij familie, burens en vrienden.

Ze staken de drukke Amsterdamseweg over en bereikten het bebouwde deel van de route. Verderop klonken fietsbellen en kinderstemmen.

Johanna droeg kleurrijke sjaals in haar halflange, donkerblonde haar.
Om haar hals hing een ketting met een edelsteen.
Rond haar polsen bungelden opvallende armbanden.

"Julia," begon ze terwijl ze haar dochter aankeek, "heb je een beetje zin in school vandaag?"

Julia zuchtte. "Niet echt, mam. Alles is steeds hetzelfde."

Johanna glimlachte. Puberteit. "Dat lijkt maar zo. Soms ligt het wonder juist verscholen in dat wat onveranderd lijkt."

Julia haalde haar schouders op en liep door.

Lotte huppelde een paar stappen voor hen uit. Haar blonde krullen dansten in de wind. "Kijk mama! Die hond lijkt op onze pluizige deken!"

Johanna lachte. "Inderdaad. Zullen we straks een verhaal verzinnen over een hond met een pluizige deken?"

Lotte's ogen lichtten op. "Ja! En dat niemand hem kan zien als hij erop ligt!"

Johanna's gedachten dwaalden af. Ze geloofde in meer dan het zichtbare. Symbolen, materialen met betekenis. Ze verwerkte die in haar sieraden. Een manier om haar gezin én haar creatieve ziel te voeden.

Ze keek naar haar dochters.

Julia, die worstelde met de puberteit.

Lotte, die haar levendigheid met de wereld deelde.

"Kom op, meiden," zei ze terwijl de school in zicht kwam, "laten we de dag

ingaan met een open hart en nieuwsgierige geest."

Julia zuchtte.

Lotte sprong op en neer. "Ja, mama! Laten we de wereld veroveren met onze harten vol glinsters!" Ze grijnsde vrolijk naar haar moeder.

Ze liepen het trappetje naar het schoolplein af.

Johanna gaf haar dochters een knuffel en keek hoe ze naar binnen gingen.

Toen ze zich omdraaide voor de terugweg, voelde ze een trilling. Alsof iets onzichtbaars haar verbond met haar dochters.

De draad van liefde: sterk, stil en sprankelend als zilverdraad in zonlicht.

Hoofdstuk 2

Het was Koningsdag. De ochtendzon scheen, en de geur van vers gezette koffie hing in huis. Er hing een opgewonden spanning.

"Mama, kijk eens naar al mijn spulletjes!" riep Lotte. Ze stalde een bonte verzameling knuffels, tekeningen en zelfgemaakte armbandjes uit op de keukentafel.

Johanna keek trots naar haar jongste dochter. "Wat een mooie verzameling, schat. Je gaat vandaag vast veel mensen blij maken."

Lotte straalde. "Ja, en dan kan ik sparen voor die nieuwe fiets!"

Julia strompelde slaperig de keuken in. Haar donkere haar stond alle kanten op en haar ogen waren half gesloten.

"Goedemorgen, lieverd," zei Johanna zacht. "Zin in de vrijmarkt?"

Julia geeuwde. "Liever nog een half uurtje slapen, mam."

Johanna zette een bord met vers fruit voor haar neer. "Ik snap het. Maar als we een goede plek voor Lotte willen, moeten we op tijd zijn. Eet nu wat, dan kun je straks nog even uitrusten."

Julia zuchtte, maar begon toch te eten. "Oké... maar ik ben echt nog moe."

Johanna legde even een hand op haar schouder. "Ik snap het, echt. We maken er het beste van, dat beloof ik."

Terwijl ze ontbeten, praatte Lotte druk over haar plannen. "Ik maak een bord met 'Red een knuffel, koop er een!' Denk je dat mensen dat leuk vinden, mama?"

Johanna glimlachte. "Dat klinkt geweldig. En niemand kan nee zeggen tegen jouw lieve glimlach."

Lotte bloosde en sprong op.

"Dank je, mama. Ik ga het meteen maken!" Ze rende naar haar kamer.

Julia keek haar na.

"Ze is echt goed in mensen opvrolijken," zei ze zacht.

"Dat is ze zeker. Ze heeft een speciaal talent." Johanna ruimde het ontbijt op. "En jij? Wat zijn jouw plannen vandaag?"

Julia haalde haar schouders op. "Ik loop gewoon wat rond. Misschien zie ik wat vrienden. Maar ik ga niks verkopen."

Johanna knikte. "Helemaal goed. Zolang je maar geniet."

Even later waren ze klaar om te gaan.

Lotte had haar spulletjes ingepakt.

Julia had een boek gepakt voor als ze zich wilde terugtrekken.

Allebei hun eigen manier om Koningsdag te beleven.

Vanwege het zonnige lenteweer fietsten ze naar de vrijmarkt aan de Leoninusstraat. De straat was versierd met oranje vlaggetjes. In de verte klonken muziek en stemmen. Mensen struinden langs kleedjes, onderhandelden en smulden van lekkernijen.

Johanna hielp Lotte met het plaatsen van haar matje. Ze keek trots toe hoe haar dochter alles uitstalde. Daarna liep ze naar Julia, die met een boek op een portiektrapje zat.

"Hoe gaat het, lieverd?"

"Prima, mam. Dit is een goed boek."

"Fijn. Ik loop wat rond. Als je iets nodig hebt, ik ben in de buurt." Ze liet haar hand even rusten op Julia's schouder, glimlachte en liep weg.

Tussen het aanbod van sieraden, boeken en hebbedingen viel haar oog op een felgekleurd kraampje.

Iets trok aan haar.

Alsof haar voeten wisten wat haar hoofd nog niet had bedacht, liep ze ernaartoe.

"Kom. Ik wacht al zo lang op je. Kom nou!" klonk het plotseling.

Johanna keek verbaasd rond.

Wie riep daar?

Ze liep verder, naar het felgekleurde kraampje.

De stem leek uit een doosje te komen, tussen allerlei prullaria.

"Haal me hier vandaan!" klonk het opnieuw. "Haal me hier weg!"

Ze keek om zich heen, maar niemand reageerde. Iedereen leek gewoon door te gaan.

Ben ik de enige die het hoort?

Ze boog zich over het houten doosje en bekeek het. Ingewikkelde patronen, vloeiend als lijnen in zand en kringen in water. Prachtig werk. En... een vreemd gevoel. De stem was nu fluisterend: "Neem me mee weg van hier. Neem me mee." Haar hand bewoog al, nog voor ze besepte dat ze het wilde aanraken.

Haar vingers omsloten het gladde hout.

De stem verstomde.

Ze keek op. Niemand leek iets gehoord te hebben.

Een warme tinteling trok door haar heen.

Ze keek in het doosje. Niets. Onthutst deed ze het dekseltje er weer op en haalde diep adem. *Wat was dit?*

Lotte!

Ze keek op en zag haar dochters druk in gesprek met voorbijgangers. Opluchting.

Weer keek ze naar het doosje. Een stem? Een grap? Een illusie?

Het was genoeg voor vandaag. Ze aaide met haar duim over het hout. Draaide zich om. Na wat afdingen kocht ze het doosje en stopte het voorzichtig in haar tas.

Ze had met haar dochters afgesproken dat ze niet de hele dag op de vrijmarkt zou blijven. Het voorval met het doosje gaf haar een mooi excuus om eerder te vertrekken.

Ze liep nog even langs Lotte's kleedje, glimlachte naar haar dochters en zei dat ze ging. Trots en blij liep ze naar haar fiets.

Moeder zijn. Soms was het alsof moederliefde zintuigen opende die anders gesloten bleven.

Op weg naar huis viel het haar nauwelijks op hoe zonnig het was. Hoe feestelijk de mensen waren.

Thuis zette ze zich op de bank. Ze haalde het doosje uit haar tas. Liet haar vingers langs het hout glijden, alsof ze een geheim probeerde te voelen.

De geur was vaag kruidig, bracht haar naar onbekende oorden. Met een vergrootglas volgde ze de patronen. Rivieren die hun eigen taal spraken. Maar niet de hare. Ze huiverde, legde het vergrootglas neer en opende het doosje. Leeg.

Nadenkend zakte ze achterover en dacht na.

Dus dat gevoel... dat komt door het doosje zelf. En dat geroep dan? Riep het mij? Mij alleen?

Ze móést het weten.

Ze zette het doosje op tafel, liep naar de andere kant van de kamer en wachtte af. Ogen tot spleetjes geknepen, oren gespist. Ze zóu het weten.

Niets! Geen geroep.

Ze herhaalde het. Trager. Geconcentreerder.

Weer stilte. Weer niets.

Geen roep. Geen stem.

Leeg... Hoe dan? Hoe werd ik dan geroepen?

Ze zakte terug op de bank.

Misschien werkte het alleen op die plek. Of op dat moment. Of... heeft het een eigen wil?

Haar energie was op. Ideeën uitgeput. Tijd om wél te chillen.

Ze zette het doosje in de kast, pakte haar boek en plofte op de bank. Ze begon te lezen, zij het met haperen.

Die avond, nadat Julia en Lotte honderduit verteld hadden over hun verkoopavonturen en zij hen in bed had gestopt, dwaalden haar gedachten opnieuw af naar het doosje. Ook in bed bleef het rondzingen.

Ze sloot haar ogen. "Max... ik moet je iets vertellen."

Ze vertelde hem over het doosje. Over het geroep.
"En nu blijft het maar in mijn hoofd," sloot ze af.

Zijn stem klonk meteen. "Intrigerend, lieverd... Misschien zit er meer achter dan je nu kunt zien."

Ze bleef onrustig. "Ik was de enige die het hoorde, Max. En dan dat gevoel van verbondenheid..."

"Soms moet je gewoon afwachten. Het laat zich vanzelf begrijpen," zei hij.
Ze knikte. "Dat heb ik eerder ervaren... Je hebt gelijk. Ik laat het los."

"Doe dat. En weet: ik ben er. Altijd. Ook als je verhaal vreemd klinkt."

Ze glimlachte in het donker. "Dank je, Max. Ik zou niet weten wat ik zonder jouw steun zou moeten."

Gerustgesteld draaide ze zich op haar zij en viel in slaap.

Hoofdstuk 3

Het was bewolkt. Vermoeid van de drukke dagen ging Johanna wat later aan het werk. Ze hoorde de brievenbus klepperen. Omdat ze post van haar broer verwachtte, stapte ze opgewekt van haar werkplek weg en liep naar de gang.

Geen post van hem, wél een folder van juwelier Lucardi in winkelcentrum Kronenburg. Nieuwsgierig liep ze ermee naar de tafel en sloeg de folder open.

Ze bladerde door de glanzende pagina's.

Haar oog bleef haken aan een broche. Ze was op slag verliefd.

De broche draaide om een druppelvormige robijn, gevat in goud.

Ze had iets met robijnen. Ze had er nooit een gehad, maar iets aan hun gloed trok haar altijd. Telkens als ze een etalage passeerde met een robijnsieraad, móést ze naar binnen om zijn schittering te voelen en zijn energie te absorberen. Alsof ze er onvermoeibaar creatief van werd.

De druppelvorm van de broche stond voor haar symbool voor bescherming en nieuw leven.

"Je bent van mij," fluisterde ze.

Rond de robijn waren bloemblaadjes en daar weer omheen diamantjes, verspreid als sterren.

De broche deed haar denken aan vakanties met Max. Sterrenkijken na zonsondergang, samen in stilte onder een tintelende hemel.

Smachtend gleed haar vinger over de afbeelding. Plots verscheen er een glimlach op haar gezicht. Ze maakte een foto met haar telefoon, liep naar de spiegel in de slaapkamer en hield haar

mobieltje als een broche op haar borst. Ze verplaatste het en bewonderde zichzelf.

Dromerig liep ze terug en keek naar de prijs. Die was ruimschoots boven haar budget. Maar toch... ze geloofde in wonderen.

Doordat het scherm van haar computer in de slaapstand floepte, landde ze weer in de realiteit. Met een zucht ging ze weer aan het werk. Ze probeerde zich te concentreren, maar het beeld van het sieraad bleef maar opduiken.

Ze wilde haar gevoel delen en belde Chantal.

Zittend aan de keukentafel keek ze uit het raam terwijl de telefoon overging. Chantal!

Ze nam op en voordat Chantal iets kon zeggen, begon ze te ratelen. "Chantal, heb jij die folder van Lucardi ook gekregen? Er staat een broche in. Ik ben er he-le-maal weg van. Echt, smoorverliefd. Maar die prijs... véél te duur. Zullen we een bank overvallen?" Ze lachte.

"Ahhh, hallo Johanna," zei Chantal laconiek. "In de ban van een sieraad, meid? Tja, sommige dingen raken ons diep. Vooral als ze buiten ons bereik lijken te liggen."

De ondertoon ontging Johanna. Ze zuchtte, schoof de folder naar zich toe en begon het sieraad gepassioneerd te beschrijven. Daarna duwde ze de folder weer van zich af.

"Buiten ons bereik? Op lichtjaren afstand, zul je bedoelen. Ohhh," kermde ze klagelijk. "Die broche brandt op mijn netvlies."

"Johanna... niet zo pessimistisch. Je weet maar nooit. Jij gelooft toch ook in wonderen?"

“Ja, heel soms,” gaf Johanna toe. “Je bent een schat dat je me probeert op te beuren. Maar dit zou een wonder van formaat zijn.”

“Je moet ook iets hebben om van te dromen, schat.”

Johanna glimlachte. Chantal klonk net als Max, toen ze hem over het doosje vertelde.

Gewoon afwachten, had hij gezegd. Dat had ze gedaan. En ze voelde zich nu net zo goed als tijdens het gesprek met Max. Alsof dromen en mysteries veilig waren bij de mensen die haar het beste kenden.

Ze bleven nog wat praten. Over kleine dingen, zoals vaak. Maar in haar hoofd schitterde de broche nog na. Een onbereikbare wens, maar, zoals Max altijd zei: “Soms komt iets pas als je er klaar voor bent.”

Enkele dagen later, nadat ze de kinderen naar school had gebracht, begon ze aan een grondige schoonmaak. Vanavond zou Chantal langskomen om samen te chillen.

Ze opende een lavendelgeurpotje om alvast in de stemming te komen. De geur verspreidde zich langzaam door de woning.

Johanna en Chantal waren beste vriendinnen, samengebracht door hun liefde voor kunst en creativiteit. Ze hadden elkaar leren kennen toen Chantal reageerde op een oproep van Johanna voor een fotograaf voor haar webshop.

De foto's die Chantal had gemaakt, hadden Johanna's sieraden op een heel nieuwe manier tot leven gebracht.

Na een van de fotoshoots waren ze blijven napraten en ontdekten hoeveel ze gemeen hadden. Niet alleen hun artistieke smaak, maar ook hun levensvisie en humor vertoonden overeenkomsten.

Ze hadden samen aan de keukentafel gezeten, omringd door de glinsterende sieraden die Chantal zo mooi had vastgelegd, toen Chantal een van de armbanden had opgepakt en bewonderend zei: "Johanna, je hebt echt een geweldige collectie hier. Je spiritualiteit en oog voor detail komen echt tot uitdrukking in deze stukken." Johanna had trots geglimlacht. "Dank je, Chantal. Het is altijd mijn droom geweest om iets te creëren dat mensen gelukkig maakt." Chantal had instemmend geknikt. "Zeker. Jouw sieraden hebben echt iets unieks. Het is alsof ze een verhaal vertellen." De twee vrouwen waren urenlang blijven praten over kunst, creativiteit en hun dromen voor de toekomst. Het had gevoeld alsof ze elkaar al jaren kenden.

Johanna was energiek bezig met de schoonmaak en stootte per ongeluk tegen het doosje van de vrijmarkt. Het viel op de vloer en er klonk gerammel uit zodra het de vloer raakte.

Hè?! dacht ze verbaasd. Het was toch leeg?

Zenuwachtig boog ze voorover, tilde het op en hoorde iets verschuiven. *Wat?!* Voorzichtig haalde ze het dekseltje eraf en staarde naar de inhoud. Haar adem stokte, haar knieën gaven bijna mee. "Mijn broche!" fluisterde ze.

Ze haalde het eruit en zoende het innig. Ze wierp haar hoofd naar achteren en strekte haar armen wijd uit. "Mijn broche... yes!" riep ze uit. Met betraande ogen drukte het kleinood tegen haar hart en wiegde het.

Aan haar intense vreugde kwam abrupt een eind toen ze zich afvroeg hoe het sieraad in het doosje terecht kon zijn gekomen. "De kinderen..." fluisterde ze. "Zij zijn de enigen die van het doosje weten. Alleen zij kunnen de broche erin hebben gedaan. Maar hoe zijn ze daar in hemelsnaam aan gekomen, verdomme?!"

De vloek was eruit voordat ze er erg in had. Verontrust besepte ze dat er een donkere wolk boven haar nieuw verkregen liefde hing. Een wolk die

ze moest verdrijven voor ze ervan kon genieten. Haar adem stokte bij de gedachte dat Julia en Lotte iets vreselijks gedaan zouden kunnen hebben. Het idee leek absurd, maar de feiten wezen die kant op. Het deed haar hart ineenkrimpen.

Met een zucht deed ze het sieraad terug in het doosje, liep naar haar slaapkamer en plaatste het doosje met een luide "Shit!" in haar nachtkastje. Haar hart bonkte in haar keel. Ze voelde zich verward. Blij en boos tegelijk.

Dat moest stoppen. Ze nam zich stellig voor haar dochters na school meteen te confronteren.

Hoofdstuk 4

De geur van lavendel stelde haar gerust. Die middag had ze alles opnieuw overdacht. Ze wist dat ze de waarheid moest achterhalen, maar zonder oordeel. Ze nam zich voor om goed naar haar dochters te luisteren en pas daarna conclusies te trekken.

Toen ze haar kinderen van school haalde, was het gaan waaien en was het grauw en bewolkt geworden. Na hun fietstocht door het slechte weer genoten ze van de behaaglijke warmte van de woning.

Ze vroeg Julia en Lotte aan de keukentafel te komen zitten. Terwijl de meisjes nieuwsgierig in haar richting keken, schonk ze onder een babbeltje thee in en ging zelf ook aan tafel zitten. Ze was een beetje gespannen en had het gesloten doosje met de broche erin midden op tafel gezet.

"Meiden," begon ze terwijl ze het doosje aanwees, "kennen jullie dit doosje?" Ze hield haar stem kalm, al bonkte haar hart in haar keel.

Julia en Lotte keken elkaar verbaasd aan en grinnikten aarzelend. "Natuurlijk, mam, we hebben het wel eens hier in de kamer gezien," antwoordde Julia verbaasd. Lotte dronk slokjes van haar thee en knikte instemmend.

Johanna beseftte dat dit niet de slimste openingsvraag was geweest. Ze probeerde haar emoties te beheersen en begon opnieuw. "Ik begrijp het, meisjes," zei ze, met een glimlach die geforceerd aandeed. "Ik vraag het jullie omdat er iets vreemds is gebeurd met dit doosje, en ik wil jullie vragen of jullie daar iets van afweten."

Julia fronste licht. "Wat bedoel je met 'iets vreemds', mam?"

Johanna pauzeerde, zocht haar woorden. "Wel, er zat vanochtend iets in dit doosje dat er eerder niet in zat." Ze keek haar dochters aan, speurend naar een glimp van herkenning of schuld. Maar ze zag niets.

Lotte trok haar wenkbrauwen op. "Echt waar, mama? Wat dan?"

Johanna haalde diep adem, opende het doosje en schoof het met inhoud tot vlak voor hen. "Deze prachtige broche, meisjes."

Julia en Lotte bogen voorover. Hun ogen werden groot.

"Wat mooi, mam," zei Julia bewonderend.

"Ja, mama, echt heel mooi!" riep Lotte.

"Hebben jullie enig idee hoe dit sieraad in het doosje is gekomen?" vroeg Johanna.

"Nee, mam. Echt niet," zei Julia serieus. Ze begreep inmiddels dat ze verdacht werden.

"Maar het is toch niet erg, mama?" zei Lotte opgewekt. "Je hebt gewoon iets moois gekregen van het universum."

Johanna gniffelde. Lotte had kennelijk goed naar haar moeder geluisterd. Ze voelde haar spanning wegebben.

Ze boog voorover, keek hen beiden aan. "Meiden, beloof me dat jullie altijd eerlijk tegen me zijn, wat er ook gebeurt. Als jullie ergens mee zitten, ben ik er voor jullie."

"Oké, mam," zei Julia. "Echt, we hebben geen idee hoe die broche in dat doosje is gekomen."

"We hebben echt niets gedaan," sprak Lotte, die de situatie nu ook begreep.

"Ik geloof jullie," zei Johanna op berustende toon. "Soms zijn er gewoon mysteries. En dit... dit is er zo een."

Opluchting vloeide de kamer in. Ze keek van de een naar de ander. "Oké, meiden. Dit is óns mysterie," zei ze met een glimlach. Ze schoof het doosje naar zich toe en stond op.

Julia en Lotte knikten opgelucht.

Na een speelse knuffel van hun moeder renden ze naar de gang om hun jassen en schoenen aan te trekken.

Julia aarzelde. Ze draaide zich om. "Mam... hoe denk jij nou echt dat die broche in dat doosje is gekomen?"

Johanna zuchtte. "Ik weet het echt niet, lieverd. En dat maakt het nu juist een mysterie. Geen zorgen. Soms wordt iets pas duidelijk als de tijd rijp is."

Julia knikte bedachtzaam.

Lotte, nog worstelend met haar schoenen, keek op. "Mama, mag ik de broche een keertje op?"

"Natuurlijk, lieverd. Zodra ik meer weet over het mysterie, ben jij de eerste die hem mag dragen."

Eindelijk gingen Lotte's schoenen aan. Samen stormden de zusjes naar buiten.

Johanna keek hen na, pakte het doosje en zette het in de kast. "Afwachten en er ondertussen gewoon van genieten," zei ze tegen zichzelf.

Later die avond trof Johanna de meiden gniffelend achter hun telefoon aan. Ook al was hun gametijd allang voorbij.

"Jullie zijn boefjes... gametijdboefjes!" lachte ze, terwijl ze hen speels in hun zij prikte.

"Het was maar héél even, mam," glimlachte Julia verontschuldigend.

"Natuurlijk, gametijdboefjes. En nu is het bedtijd." Ze gaf ze een dikke knuffel, stopte hen in en nam hun telefoons mee, haar meiden balend achter latend.

Wijn, verhalen, Chantal. De avond was van haar.

Er werd zachtjes tegen het raam getikt. Johanna pakte het doosje uit de kast en haastte zich naar de deur om Chantal binnen te laten. Ze begroetten elkaar met een knuffel. Nog voor Chantal haar jas uit had, ging Johanna los.

"Chantal, je gelooft niet wat er is gebeurd," zei ze, en ze toonde haar vriendin het doosje met het juweel erin. "De broche! Mijn hartendief waar ik je over belde. Ik vond hem in dit doosje dat ik op de vrijmarkt had gekocht."

Chantal wendde haar blik van het sieraad af en keek haar vriendin met grote ogen aan. Voordat ze ook maar een woord kon spreken, ging

Johanna verder, maar verviel van opwinding in herhalingen.

"Ik bedoel... vanochtend was hij ineens in dit doosje. Leeg gekocht op de vrijmarkt. Leeg! En nu: die broche! De broche uit de folder! Bizar, toch? Ik ben superblij, maar ook bang dat iemand denkt dat ik hem gestolen heb."

Chantal schudde ongelovig haar hoofd.

"Goochelaar Johanna, dat is weer eens wat anders dan een verdwijntruc. Misschien heb je een stille aanbidder die gedachten leest en kan inbreken."

Johanna trok een wenkbrauw op.

"Aanbidders genoeg, Chantal. Maar toverende inbrekers? Nee."

Ze zuchtte en sloot het doosje.

"Hoe ga ik dit uitleggen? Iedereen weet dat ik niet aan loterijen doe en geen geldboom in de tuin heb."

Ze zwegen en staarden naar de broche.

Een onbeantwoord raadsel.

"Heb je enig idee hoe lang de broche in het doosje heeft kunnen liggen?" vroeg Chantal.

Johanna deed het dekseltje weer op het doosje en schudde haar hoofd.

"Nee, niet echt. Ik heb er alleen op de vrijmarkt in gekeken en daarna niet meer. Maar weet je waar dit ook toe geleid heeft? Ik ben Julia en Lotte gaan verdenken. Maar gelukkig. Ik heb vanmiddag met ze gesproken en weet gelukkig zeker dat het goed zit. Was wel even een dingetje."

Chantal knikte begrijpend.

"Dat is een hele opluchting, meid. Laten we proberen te ontdekken wat erachter zit."

Samen liepen ze naar de huiskamer en namen plaats op het bankstel.

"Wat dacht je van een gezellig muziekje?" stelde Chantal voor. Haar